

нищо по разрушителното си дѣло въ България. Въ Европа се обнародватъ трогателни и проникнати отъ хуманность поезии за злощастниците на България. Турците пъкъ отъ своя страна, като се присмиватъ съ тия благородни хуманни чувства, се позиватъ къмъ фанатизма и къмъ най-разузданитѣ страсти, за да възбудятъ и насърдятъ мусулманското население къмъ безчовѣчни злосторства.

Ето случайно прѣводътъ отъ турски на три строфи отъ тая турска прокламация, отъ която нѣкои екземпляри бѣха попаднали въ ржцѣтѣ на Блакъ-бей и на Иванчо Ефенди *) — двамата комисари на турското правителство въ Пловдивъ прѣзъ послѣдния мѣсецъ августъ, — прокламация извѣстна на турскитѣ власти:

Стр. 17. „Да благодаримъ и да възхвалимъ Бога; да се помолимъ съ искренность и вѣрность;

„Както Мохаметъ, ние всички *вѣрни* сме станали мили на Бога;

„*Саблитъ сж изтеглени изъ ножницитѣ; тѣ искатъ кръвъ тазъ година;*

Страница 20. „Въ Цариградъ софтитѣ произведоха голѣмъ шумъ;

„Седемътѣ ката на земята и седемътѣ ката на небето потрепераха;

„Внезапно седемътѣ посланици увѣдомиха за това седемътѣхъ царе;

„Рускиятъ царь *Иш-Шаллахъ* (съ Божията помощъ) ще каже *аманъ!* (милость!) тазъ година;

Стр. 21. „Рускиятъ царь се показва *гологлавъ* и безъ доблестъ;

„Нѣмцитѣ, сърбитѣ, черногорцитѣ ще се покажатъ може би безъ царъ;

„Англичанитѣ, французитѣ, всички *безъ вѣра* и *безъ религия*;

„Софтитѣ, казватъ, иматъ доблестъ тазъ година“.

*) Първиятъ англичанинъ на турска служба, вториятъ извѣстниятъ нашъ съотечественикъ Иванчо Пенчовичъ отъ Русе, сжщо на турска служба по онова врѣме.